

Forfatning var baseret derpaa, vil jeg sige, at jeg ikke tror, at vor Forfatning er baseret paa Overenskomst. Det forekommer mig, at en Forfatning eller Konstitution med to ligestillede Kamre, ligestillede i alle mulige Henseender, vilde være fuldstændig meningsløs. Det vil omtrent være det Samme som at sige, at, da det er Moralens og Religionens Bud, at alle Menneſter skulle enes, kunne vi lige ſaa godt afſtaffe Domstolene. Jeg siger, at i enhver Forfatning maa der være een Faktor, der maa være den afgjørende, og ifølge vor Forfatning er og maa Folkethinget ſom det Kammer, der ſtaaſt ſom den ſyldigſte Repræſentation for det danſke Folk, være den afgjørende Faktor. Naar endelig det ærede Medlem til Slutning udtalte, at Folkethinget maatte give eſter, fordi, ſom han ſagde, naar to ligestillede Faktorer ere uenige, maa den, der giver eſter, være den Fornuſtigſte, ſaa forekommer det mig virkelig, at det er underligt, at det ærede Medlem ikke raader ſine Meningsſteller til at give eſter, thi ſaa vilde han jo være den Fornuſtigſte. Naar det ærede Medlem ikke har gjort det, er det formodentlig, fordi han enten mangler Evne eller Villie til at spille denne Rolle eller begge Dele.

Anden Viceformand (Højgaard): Det ærede Medlems Bemærkning var temmelig lang af en kort Bemærkning at være.

Thomsen: Jeg har ikke bedet om Ordet for en kort Bemærkning, men jeg ſkal ikke deſtomindre ſøge at fatte mig ſaa kort ſom muligt. Jeg har navnlig bedet om Ordet, for at ſvare den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører mente, at det var vigtigſt af mig, naar jeg med Hensyn til Univerſitetsſpørgsmaalet havde paaberaabt mig de Udtalelſer, ſom foreligge ſpredte i Rigsdags-tidenden fra de forſkjellige Ordførere, og at jeg burde have ſet hen til de Afſtemninger, ſom have fundet Sted. Jeg har betegnet den Udtalelſe, der kom frem fra den ærede Ordfører ſom en ſubjektiv Opfattelſe, der ikke havde nogen Værdi. Den Theori, ſom den ærede Ordfører opſtillede, er fuldstændig i Strid med, hvad der i ſin Tid er blevet gjort gjældende her i Thinget. Man har altid været enig om at tillægge Motiveringen af viſſe Forſlag en beſtemt Betydning, og jeg maa indrømme, at den ærede Ordfører heldigvis ogſaa i Praxis har fulgt den Fremgangsmaade; naar han har refereret Grundlaget for en Overenskomst, da ſenere ogſaa at vedtjende ſig den. Jeg kan ikke ſe Andet, end at det ſom den ærede Ordfører ſaaledes paatjaar, er, om jeg maa bruge det Udtryk, en Theori opfundet ad hoc, en Theori,

ſom ſtaaſt i den ſkarpeſte Modſigelſe til det, han ſelv har udtalt idag. Den Udtalelſe, han citerede, af Geheimeraad Madvig i Landſthinget, vilde han tillægge en Betydning, uagtet den fremkom uden Mandat; ſom værende den, hvorefter Landſthinget havde ſtemt; naar derimod Ordføreren, ſom det var Tilfældet i 1875, refererede, ifølge Mandat fra Fællesudvalgets Flertal, den Overenskomst, ſom var afsluttet indenfor Fællesudvalget, vilde det ærede Medlem ikke godkjennde den. Jeg tillader mig at fremhæve den Modſigelſe, der ligger i hans Udtalelſe, og ſkal atter fremhæve, at det, vi maa betragte ſom det virkelige Grundlag for Overenskomsten i 1875, var en Dækning af Univerſitetets Underſtud ſaaledes, at der i de følgende Aar ikke ſkulde lides nogen væſentlig Nedgang. Naar det ærede Medlem forbaufedes over, at jeg, da jeg forſte Gang havde Ordet, endnu havde noget ſaakaldt om, at der endnu var Mulighed for en Overenskomst, maa jeg ſige, at det laa i den Omſtændighed, at jeg betragtede det ſom værende ſaa ſoleklart, at der maatte være en beſtemt Feil i hans og hans Meningsſtellers Erkjendelſe, naar de ikke kunne ſaae Dinene op for, at i de forſkjellige Stridsſpørgsmaal, der er Tale om fra Landſthingets Side, er Landſthingets Nei ubetinget ligefaa ſtærkt ſom Folkethingets Nei, og der er ogſaa en Feil i deres Erkjendelſe, naar de paatjaar, ſom der ſtaaſt i Betænkningen, at deres Faſtholden af det Forſlag ikke er Noget, ſom kan vanskeliggjøre Vedtagelſen af en regelmæssig Finantslov, thi netop denne Fordring i deres Forſlag, denne ubeiingede Faſtholden er den Omſtændighed, der umuliggjør det for Landſthinget at vedtage Finantsloven. Endelig kan jeg heller ikke ſe rettere, end at der er en væſentlig Uoverensſtemmelſe mellem det, de Herrer antage for Maalet, hvortil de ſtræbe hen, og det ſandſynlige Reſultat, der kommer ud af deres Arbejde. De ere enige om ſom Maalet for deres Beſtræbelſer at opfylde deres forfatningsmæssige Pligt og at have Folkethingets Indſtydte paa Finantslovens Tilbliven, men det ſandſynlige Reſultat af deres Arbejde vil være det, at Finantsloven ikke bliver til. Det synes at være ſtridende mod ſig ſelv, at ville have Folkethingets Indſtydte paa Finantsloven paa en ſaadan Maade, at det uviſſomme Reſultat er, at Finantsloven ikke bliver til. Naar imidlertid det ærede Medlem, ſom hans Uttringer idag nærmest syntes at antyde, og hans Meningsſteller ſtaaſt paa det Standpunkt: sic volo sic jubeo: ſaaledes ville vi, ſaaledes beſtemme vi, anderledes ville vi ikke, ſaa er ganſte viſt enhver Diskuſſion med ham overflødig og alſaa kun en Grund yderligere for mig til at afholde mig derfra. Jeg ſkal ikke komme ind paa de Betragtninger, ſom ere komne frem fra andre ærede